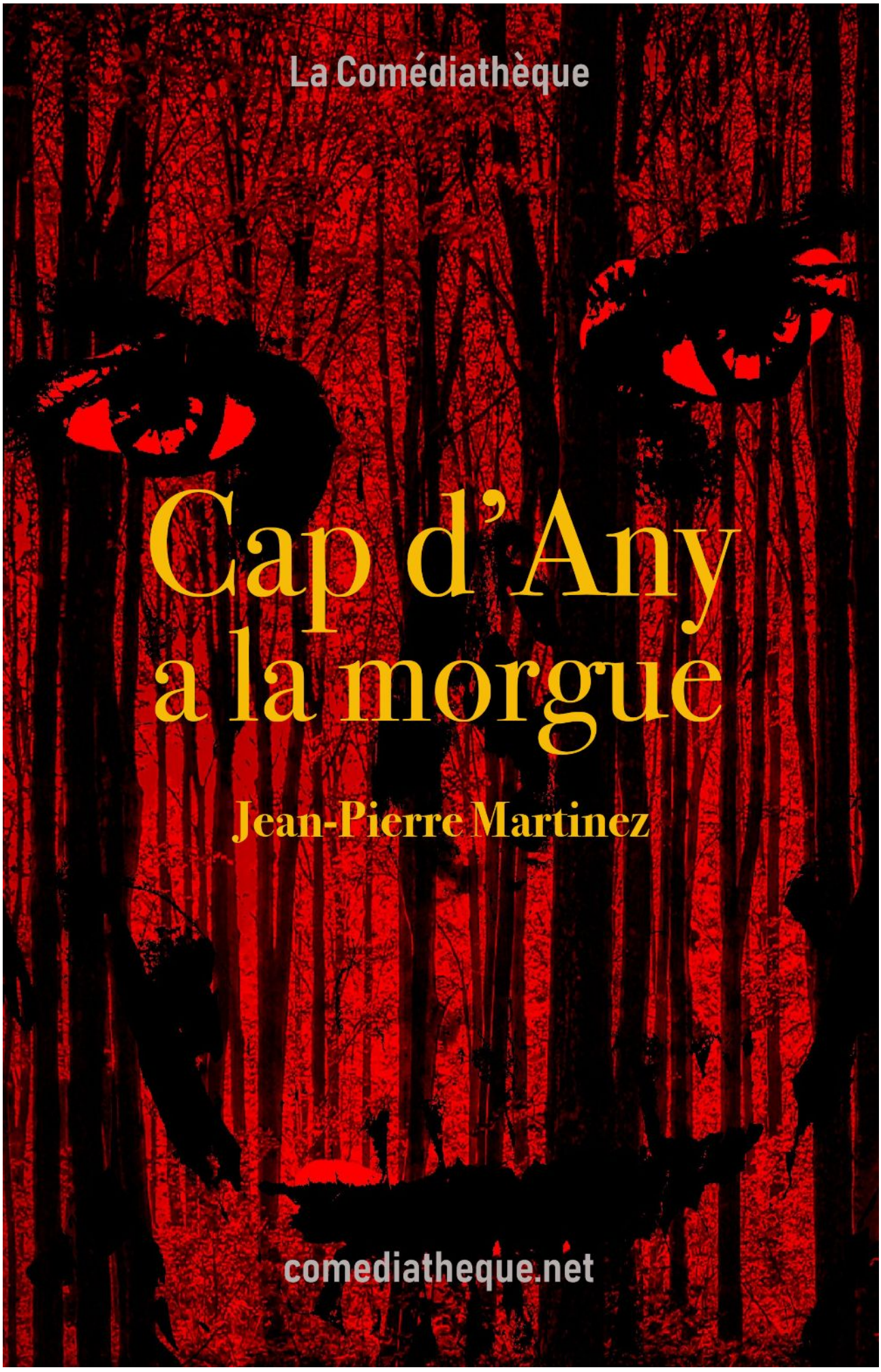

La Comédiathèque
Cap d'Any
a la morgue
Jean-Pierre Martinez
comediatheque.net

**Aquest text es pot llegir i descarregar gratuïtament.
Qualsevol representació pública, professional o amateur, encara que sigui gratuïta, requereix una autorització prèvia i el pagament dels drets d'autor corresponents. Sol·licitar autorització:
https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/**

Cap d'Any a la morgue

Jean-Pierre Martinez

Traducció i adaptació de l'autor

La nit de Cap d'Any, un home fa guàrdia a l'Institut de Medicina Legal. Una hora abans de les dotze campanades de mitjanit, se li apareix una dona coberta només amb un llençol. No sap qui és ni d'on ve. I aquest Cap d'Any a la morgue, que prometia ser mortalment avorrit, acabarà deparant moltes sorpreses... Una comèdia amb un gir inesperat a cada calaix (també als de la morgue), d'un romanticisme absurd i amb una bona dosi d'humor negre.

Personatges

Home

Dona

© La Comédiathèque

Una habitació moblada només amb una taula d'oficina i dues cadires. Damunt la taula hi ha un ordinador de l'any de la picor i un telèfon vell. A sobre, un rètol: «Institut de Medicina Legal i Ciències Forenses de Catalunya – Recepció». Al costat de la taula, un arbre de Nadal decorat amb quatre coses. Un home dorm assegut darrere la taula. Sona el telèfon i es desperta de cop.

Home – Institut de Medicina Legal, digui? Ah, mama, ets tu... No, no, jo... Estava treballant. No, tranquil·la, no estic trinxant cap gall dindi... I tampoc no penso endurme feina a casa per Cap d'Any... Escolta, de moment la cosa està força tranquil·la. S'ha de dir que els meus veïns no molesten gaire. Sí, ja ho sé, jo també hauria preferit ser amb vosaltres aquesta nit, però què hi vols fer... Em torna a tocar guàrdia... Com per Nadal, exacte. Ser l'únic infermer solter del servei té els seus inconvenients. Es deuen pensar que no tinc res millor a fer per festes... Sí, mama, ja m'ho has dit, si volgués, em podries presentar un munt de noies molt ben educades... Ja ho sé, una morgue és el lloc ideal per conèixer vídues, però just després d'haver identificat el cadàver del marit no és el millor moment per convidar-les a prendre una copa... I tampoc no em casaré només per estalviar-me la guàrdia de la nit de Cap d'Any! *(Se sent un tro, es fa fosc un instant, es veu la resplendor d'un llamp i torna la llum.)* Sí, sembla que hi haurà tempesta. Ja tenim gairebé totes les places ocupades... A aquest pas, aquesta nit haurem de penjar el cartell de «Complet». Per festes sempre tenim força moviment, aquí. I si fa mal temps... La gent va ben torrada. N'hi ha que s'ennueguen amb una ostra, un gra de raïm o un os de gall dindi. O n'hi ha que munten un bon pollastre quan enxampen la dona als braços del seu millor amic i li claven el ganivet d'obrir ostres. D'altres cauen del balcó quan intenten tornar a penjar una garlanda. O s'estavellen contra un plàtan del passeig quan tornen de festa... En fi, el final de l'any sovint és sinònim d'hecatombe. Sí, mama, ja porto la carmanyola que m'has preparat per sopar. Carn freda, sí... Per variar una mica... És clar, jo també pensaré en vosaltres. Sí, vigilaré de no ennuegar-me amb una espina de peix. Va, t'he de deixar, mama... Un petó a tots. Sí, ja ens trucarem...

Penja el telèfon. Obre un calaix, es prepara una ratlla de coca i se l'esnifa.

Home – Uf... Això desperta fins i tot els morts...

Un altre tro. La llum es torna a apagar, però aquest cop ja no torna. Més llamps.

Home – Merda... Si no torna de seguida el corrent, es trencarà la cadena del fred i se'ns farà malbé la carn. Deuen haver saltat els ploms. Però on és el quadre elèctric? A veure si trobo la llanterna, per començar...

Surt a les palpentes en la penombra. Música inquietant. Encara en la penombra, entra una dona embolicada en un llençol, com si fos un sudari. Sembla desorientada. Fa la volta a l'escenari i després seu a la taula, a la cadira que ocupava l'infermer de guàrdia. Ell torna amb una llanterna encesa, però no la veu.

Home – Això és un malson... On cony és el quadre elèctric...? No pot ser... Al final també em saltaran els ploms a mi... *(També fa la volta a l'escenari sense veure la dona i desapareix un moment entre bastidors.)* Ah, aquí el tenim! A veure... Ah, sí, ja deia jo... Ha saltat l'automàtic... Va, encara podria ser pitjor... Només cal tornar a pujar això... *(Torna la llum.)* I es va fer la llum!

Torna amb un somriure satisfet, però se li glaça el somriure en veure la dona d'aspecte fantasmal asseguda al seu lloc. Fa un bot.

Home – Però què cony hi fa, aquí? Em vol matar d'un ensurt? De poc que no em ve un infart!

Dona – Em sap molt greu...

Home – Morir en una morgue la nit de Cap d'Any, admeti que seria una mort ben estúpida.

Dona – Una morgue...?

Home – I aquesta fila? Que acaba de sortir del llit?

Sembla que ella mateixa tot just s'adona que només porta un llençol.

Dona – Ah, sí... Té raó...

Home – Va disfressada de fantasma, oi? Va a una festa de disfresses?

Dona – No, no ho crec...

Home – Però, a veure, qui és vostè?

Dona – Jo... No ho sé...

Home – No ho sap?

Dona – No. No en tinc ni idea.

Home – En tot cas, aquí no hi pinta res. Se n'haurà d'anar.

Dona – Que me'n vagi? On?

Home – On? I jo què sé! Torni allà d'on ha vingut, per començar.

Dona – Ja m'agradaria, però... no sé d'on vinc.

Home – No sap qui és, no sap d'on ve... Però sap on és, oi?

Dona – No. On som?

Home – És a la recepció de l'Institut de Medicina Legal, senyora. *(Assenyalant el rètol.)* Ho veu? Ho diu aquí. Si busca urgències, s'ha equivocat de planta.

Dona – Urgències? No, no busco urgències.

Home – No sembla que estigui gaire fina... Ha begut massa, oi? Encara no són ni les onze. Normalment és cap a les sis del matí del dia de Cap d'Any que ens trobem gent com vostè.

Dona – Ah, és la nit de Cap d'Any?

Home – Bé, sigui com sigui, aquí no s'hi pot quedar.

Dona – Tinc set.

Home – Ah, sí... Està pàl·lida com una morta. Es troba bé?

Dona – Estic bé... però tinc set.

Home – Li aniré a buscar un got d'aigua i després tocarà el dos, entesos?... Mentrestant, no es mogui d'aquí, d'acord...? Perquè això és una mica com la casa d'en Barbablava. Hi ha portes... i calaixos que val més no obrir.

Dona – Tindria un mirall?

Home – Un mirall?

Dona – Sí.

Home – En dec tenir un per aquí. *(Obre uns quants calaixos.)* Abans, a les morgues, feien servir un mirall per comprovar que la gent realment ja no respirava. Encara el fem servir de tant en tant...

De l'últim calaix en treu un mirall i l'hi allarga.

Dona – Gràcies.

Home – Però, abans de posar-se guapa, més valdria que s'anés a vestir...

Surt. Ella es mira al mirall i sembla que no es reconeix. Deixa el mirall a la taula, s'aixeca, atordida, i torna a recórrer l'escenari. Sona el telèfon. L'agafa.

Dona – Digui...? Bona nit, senyora... Sí, sí, ha trucat a... *(Mirant el rètol de sobre la taula.)* l'Institut de Medicina Legal. No, no soc la infermera de guàrdia... Bé, no ho crec... El seu fill? No ho sé. Em sembla que acaba de sortir. D'acord... Ja l'avisaré... Sí, bon any a vostè també. Adeu, senyora...

Penja. Ell torna amb un got d'aigua i l'hi allarga.

Home – Tingui...

Dona – Gràcies.

Es beu l'aigua d'un glop i el deixa a la taula. Ell l'observa amb aire inquiet, sense abaixar la guàrdia.

Home – Es troba millor?

Dona – Estic bé... *(Se'l mira.)* I vostè?

Home – Jo?

Dona – També sembla una mica trasbalsat.

Home – No, no, estic bé...

Dona – Ah, sí, ha sonat el telèfon...

Home – I?

Dona – Haurà de tornar a trucar a la seva mare.

Home – L'ha agafat?

Dona – Sí... No ho havia de fer...? Perdoni... Ha sonat... L'he agafat... Ha estat un reflex...

Home – Això és la morgue. Aquí, si no hi treballa, no ha d'agafar el telèfon.

Dona – Era la seva mare...

Home – Sí, ja ho havia entès.

Dona – Sembla... nerviós. Què passa?

Home – Es presenta aquí en plena tempesta, a les fosques, embolicada en un llençol... Som a la morgue... I és vostè qui em pregunta què passa?

Dona – Estic ben desconcertada... Perdoni.

Home – Desconcertada... Sí, i tant, que ho està.

Dona – Més val que me'n vagi...

Fa el gest de sortir. Ell l'atura.

Home – Esperi... Perdoni... Té raó... No m'hauria de posar així.

Dona – No sé què em passa... *(En veure la seva cara de perplexitat.)* M'ha de dir alguna cosa, oi?

Home – És que... precisament, costa una mica de dir...

Dona – L'escolto...

Home – Per anar a buscar aquest got d'aigua he passat per la cambra frigorífica... Bé, la sala on guardem els...

Dona – I?

Home – Hi ha un calaix obert... El número 99... I és buit.

Dona – Buit...

Home – Buit. *(Una pausa.)* No deu haver sortit d'aquell calaix, per casualitat?

Silenci.

Dona – Vol dir... que era morta?

Home – No ho sé... Només és una hipòtesi... Ha desaparegut un cos... Tot seguit apareix vostè... embolicada en un llençol. No recorda res... Posi's al meu lloc...

Dona – Ara mateix, cregui'm, m'estimaria més ser al seu lloc que al meu.

Home – Sí, és clar.

Dona – Aleshores m'hauria mort... i hauria tornat a la vida?

Home – Intento trobar-hi una explicació.

Dona – Creu que és possible?

Home – En teoria, no.

Dona – Però ha passat mai?

Home – Que jo sàpiga, a part de la Bíblia, no. Bé, tampoc no ho sé... Se'n veuen tantes, de coses... En tot cas, en aquesta morgue no ho he vist mai...

Dona – N'està segur?

Home – Cregui'm, n'he vist entrar molts amb els peus per davant, i no n'ha sortit mai cap pel seu propi peu.

Dona – Aleshores?

Home – No, no pot ser això...

Dona – Però...?

Home – Però em continua faltant la clienta del calaix 99.

Dona – Els coneix tots?

Home – Qui?

Dona – Els seus... clients.

Home – Personalment, no. Però és veritat que, quan no tinc res més a fer, de vegades en consulto els expedients. De tant en tant també ens arriba alguna celebritat, sap?

Dona – Sí... Tard o d'hora, tothom acaba a la morgue.

Home – El que és menys habitual és sortir-ne cap a un lloc que no sigui el cementiri...

Una pausa.

Dona – I si es despertessin altres morts?

Home – S'ha proposat ben bé espatllar-me la nit de Cap d'Any... No és cap broma, oi?

Dona – Una broma?

Home – Al món hospitalari estem acostumats a fer bromes macabres, sap? Són les típiques bromes dels estudiants de medicina. He de reconèixer que aquesta seria molt bona... si fos una broma.

Dona – Li asseguro que no és cap broma. *(Una pausa.)* Creu en els fantasmes?

Home – Si hi cregués, de debò es pensa que hauria triat aquest ofici? I això de triar... Tampoc no es pensi que ho faig per vocació.

Dona – Aleshores potser soc... una morta vivent. Una zombi...

Home – Una morta vivent o una zombi... No sé què m'estimo més.

Dona – No tingui por... No li vull fer cap mal. Més aviat necessito ajuda...

Home – Tret d'aquest llençol, tampoc no té gaire pinta de fantasma. *(S'hi acosta.)* Em permet?

Li agafa la mà. Ella fa un gest de recular.

Dona – Què fa?

Li pren el pols.

Home – Té la mà freda. No m'estranya, si acaba de sortir de la nevera. Però té el pols normal. No, no té res de fantasma.

Dona – Doncs què soc?

Home – No ho sé.

Dona – Si fos una resurrecció de debò... seria un miracle.

Home – Darrere de molts miracles sol haver-hi un error de diagnòstic, sap? A Lourdes es curen sobretot malalts imaginaris.

Dona – No sé si l'acabo d'entendre...

Home – Pot ser que l'hagin donada per morta sense estar-ho.

Dona – Això passa?

Home – No hauria de passar, però sí, suposo que ha passat algun cop.

Dona – Això no explica que no recordi res... I si senzillament estigués boja?

Home – O potser soc jo qui delira.

Dona – Vostè?

Home – Potser m'estic imaginant tot això i no hi ha res de cert. *(Una pausa.)* Pessigui'm!

Dona – Perdoni?

Home – Pessigui'm! Si estic dormint, em despertaré i s'haurà acabat aquest malson.

Dona – Bé...

El pessiga.

Home – Ai...

Dona – Què?

Home – Pel que sembla, no és un malson.

Dona – O potser somia que l'estic pessigant.

Home – Sí, també és una possibilitat, malauradament. I de debò que no recorda res?

Dona – No...

Home – Però no ha perdut la facultat de parlar... Alguna cosa ha de recordar... Faci un esforç. Concentri's. Quina és la primera imatge que li ve al cap?

Sembla que es concentra.

Dona – Un pastís.

Home – Un pastís?

Dona – Un pastís d'aniversari.

Home – Un aniversari... El seu?

Dona – Sí, suposo.

Home – Quin nom hi ha escrit al pastís?

Es torna a concentrar.

Dona – Cristina! Per molts anys, Cristina!

Home – I està segura que és el seu aniversari?

Dona – Em sembla que sí. Estic a punt de bufar les espelmes.

Home – Quantes espelmes hi ha?

Tanca els ulls per concentrar-se millor.

Dona – Tres!

Home – Ah, sí... Això no ens ajudarà gaire...

Una pausa.

Dona – Potser, quan ens morim, se'ns esborra la memòria, com si es reiniciés el sistema. Ho oblidem tot per poder tornar a néixer sent una altra persona. Un nadó, per exemple.

Home – I en el seu cas ha fallat alguna cosa? Una errada del sistema?

Dona – I en comptes de reencarnar-me, torno a néixer en el mateix cos...

Home – Però recordant la seva vida fins als tres anys.

Silenci.

Dona – Sap qui és aquesta dona?

Home – La número 99...? Sí, consta a l'expedient. Però és confidencial.

Dona – Però, si soc jo...

Home – Té raó. Si és vostè, no es pot parlar de secret mèdic. *(Seu davant de l'ordinador i tecleja.)* A veure, 96, 97, 98... Aquí el tenim, el 99.

Dona – Què?

Home – Sí que es diu Cristina... Cristina Soler...

Dona – Com al pastís!

Home – Com al pastís, sí.

Dona – Què més? Potser m'ajudarà a recuperar la memòria...

Torna a consultar la pantalla de l'ordinador.

Home – Va néixer l'any 1989... el 31 de desembre.

Dona – Aleshores... avui seria el meu aniversari!

Home – Per molts anys, Cristina. Em sap greu, no tinc cap pastís...

Dona – Què més?

Home – Professió: psicoterapeuta...

Dona – Psicoterapeuta?

Home – Tampoc no ho recorda?

Dona – No. I... estic casada?

Home – Sí... amb un tal Richard.

Dona – Richard Wagner...

Home – Li sona?

Dona – Vagament...

Home – Data de defunció... Va ser ahir.

Dona – I de què em vaig morir?

Home – Causa de la mort... intoxicació medicamentosa. S'ha sol·licitat una autòpsia.

Dona – Hi ha cap foto?

Home – Sí... però l'aviso que no fa gaire goig.

Dona – Tan malament hi surto?

Home – És una foto post mortem.

Dona – Deixi-me-la veure, igualment...

Fa un cop d'ull a la pantalla de l'ordinador.

Home – Ja l'havia avisada. No hi surt gaire afavorida.

Dona – Sí, no faig gaire bona cara.

Home – Per experiència li puc dir que els morts no solen fer gaire bona cara...

Dona – Potser hauríem d'avisar la meva família... El meu marit...

Home – Bé... Ja no ve d'uns minuts, oi? Perquè, és clar, serà un bon ensurt per a ells.

Dona – Segur.

Home – No sé si puc assumir la responsabilitat d'informar la seva família. Primer caldria comprovar-ho tot. Assegurar-nos que no ens equivoquem. No donar-los falses esperances. En fi, fer homologar oficialment la seva resurrecció.

Dona – Homologar-la? Com es fa amb els miracles, vol dir?

Home – Caldria que el metge forense la tornés a examinar. Que admetés que es va equivocar. Que vostè no era morta de debò. Però ja sap com són els metges. Si hi ha una cosa que no suporten, és admetre que s'han equivocat.

Dona – Hem de trucar al forense! Ara mateix!

Home – Malauradament, no tinc el seu número particular. Aquesta nit em toca guàrdia a mi. És la nit de Cap d'Any. Deu estar de festa en algun lloc.

Dona – I no hi ha cap protocol per a les urgències?

Home – Sap què passa? No n'hi sol haver gaires, d'urgències a la morgue...

Dona – No ho sé... Com a mínim hauríem d'avisar els Mossos, no?

Home – Es pensaran que és una broma de mal gust... És la nit de Cap d'Any... Tothom va ben begut. Jo mateix he pres substàncies prohibides per oblidar que passaria el Cap d'Any amb un centenar de cadàvers. M'estimaria més que no em fessin cap prova ara mateix...

Dona – Doncs què fem?

Home – Tal com estan les coses, bé podem esperar fins demà al matí. Acabo la guàrdia a les sis... Avisaré el company que em rellevi i veurem què hi podem fer.

Dona – Em sap greu causar-li tots aquests maldecaps.

Home – El més important és que sigui viva. Però si realment ha tornat d'entre els morts, tampoc no ho tindrà fàcil, sap?

Dona – Em pensava que, un cop fora del calaix, ja havia fet el més difícil...

Home – Cregui'm, els seus problemes no han fet més que començar. Quan a algú l'han donat per mort i la gent ja s'hi ha fet a la idea...

Dona – Malauradament, potser té raó.

Home – I això sense comptar amb l'administració. Quan l'administració ha decidit que algú és mort, tampoc no és sempre fàcil fer-li canviar de parer.

Dona – Em pregunto si no seria més senzill tornar al meu calaix.

Home – Com es troba?

Dona – Bé.

Home – Ho dic perquè, si hi insisteix, encara podria fer que l'examinés un metge resident.

Dona – Vostè és infermer, oi? M'ha examinat...

Home – Ara bé, no soc especialista en morts vivents.

Ella mira al seu voltant.

Dona – O sigui que treballa aquí...

Home – Sí.

Dona – I... tothom passa per l'Institut de Medicina Legal?

Home – No, normalment la gent acaba en un tanatori. Si és aquí, és perquè es tracta d'una mort sospitosa.

Dona – Sospitosa?

Home – Diguem-ne... una mort de circumstàncies poc clares. Un suïcidi... o un homicidi.

Dona – Creu que algú em podria haver enverinat?

Home – Això... Ja ho dirà la investigació... Després de l'autòpsia.

Dona – De l'autòpsia?

Home – Bé, en el seu cas, evidentment, suposo que ja no en diríem una autòpsia.

Dona – Qui em podia haver volgut matar?

Home – Això...

Dona – El meu marit?

Home – Per això val més pensar-s'ho dues vegades abans d'avisar-lo. Si és ell qui ve a buscar-la a la morgue...

Dona – Per què m'hauria volgut assassinar, el meu marit?

Home – Motius per assassinar la parella, no en falten pas, sap?

Dona – Espero que no parli per experiència... Està casat?

Home – No.

Dona – Amb aquesta idea del matrimoni, ja entenc per què.

Home – De tota manera, tampoc no és segur que es tracti d'un assassinat. I, si ho és, res no indica que el seu marit en sigui el culpable.

Dona – Un suïcidi, doncs? Però per què?

Home – Ves a saber...

Dona – Em sembla que ara em dirà que de motius per suïcidar-se tampoc no en falten... No és gaire optimista, vostè.

Home – Amb la feina que faig, sap?... Tinc més aviat tendència a veure-ho tot negre.

Dona – Doncs fins i tot a la morgue hi pot haver sorpreses agradables. I aquí en té la prova...

Home – Vostè, en canvi, sembla força optimista de mena. Crec que podem descartar el suïcidi.

Dona – Aleshores sí que seria un assassinat...

Home – Segur que no recorda res? Ni un detall?

Dona – Només impressions molt difuses. Flaixos, de tant en tant. La sensació que el meu esperit flota per damunt del meu propi cos...

Home – Caram... Jo pensava més aviat en records de la seva vida d'abans. Això ja és una experiència del més enllà en tota regla... Tot i que, ben mirat, s'assembla molt al que sento quan m'he fumat un porro.

Dona – En tot cas, no recordo cap vell amb barba blanca esperant-me a la porta del paradís.

Home – I els seus últims instants? Just abans de morir?

Dona – No... Res...

Home – Ho dic perquè, si es tractés d'un assassinat, podria ajudar els Mossos.

Dona – Sí, suposo que no és gaire habitual poder recollir el testimoni de la víctima d'un assassinat...

Home – Llàstima... Això permetria aclarir un munt de casos arxivats.

Dona – Malauradament, no recordo en quines circumstàncies em vaig morir... Ni gairebé res de la meva vida, de fet... Curiosament, recordo millor el meu naixement. Em veig dins d'aquella incubadora, a la maternitat.

Home – Si no és que també recorda el nom que hi havia escrit a la polsereta, això no ens farà avançar gaire.

Dona – No, malauradament... A més, només tenia tres dies, encara no sabia llegir.

Silenci.

Home – Sigui com sigui, sempre podria escriure un llibre.

Dona – Un llibre?

Home – Per explicar el seu viatge al més enllà!

Dona – Ja l'hi he dit, només són impressions vagues.

Home – Ho podria amanir una mica... Hi ha qui escriu llibres per molt menys, sap? N'hi ha que et planten un totxo de quatre-centes pàgines només per explicar-te com s'han aprimat uns quants quilos gràcies a una dieta miracle. Imagini's, doncs, una experiència de mort imminent... Segur que seria tot un èxit de vendes.

Dona – Ho creu?

Home – O bé una obra de teatre...

Una pausa.

Dona – No puc més... Me'n vaig d'aquí...

Fa el gest de sortir. Ell l'atura.

Home – Esperi...

Dona – Fa més d'un dia que estic tancada en un calaix. Aquí m'ofego. També m'impedirà sortir a prendre l'aire?

Home – No, però no l'hi aconsello.

Dona – I si tot això només fos provisional? Potser soc una mena de Ventafocs en versió zombi. Tinc permís fins a mitjanit i, quan sonin les dotze campanades, tornaré al no-res. Definitivament, aquest cop. Mentrestant, si m'ho permet, m'estimo més anar al ball que quedar-me a la morgue. Al capdavall, és la nit de Cap d'Any, tothom està de festa. Ja trobaré algun lloc on em deixin entrar sense invitació.

Home – Embolicada en un sudari?

Dona – També hi ha festes de disfresses...

Home – Els casos de resurrecció són molt poc freqüents, és cert. Però res no diu que la seva hagi de ser temporal.

Dona – Fins i tot la resurrecció de Jesús només va durar quaranta dies. I jo no soc més que una simple mortal... Deixi'm passar!

Torna a fer el gest de sortir. Ell torna a aturar-la.

Home – Sigui raonable... L'han donada per morta. Ja no té cap existència legal. Ni cap dret. Als ulls de la llei i de la societat, ja no existeix. És com un nadó que encara no haguessin batejat.

Dona – Batejat?

Home – Vull dir inscrit, és clar. Si fóssim en una maternitat i jo fes de llevador, deixaria sortir una criatura al carrer abans que els pares l'haguessin inscrit al Registre Civil?

Dona – Una criatura...? No sé si l'acabo d'entendre...

Home – Si surt d'aquí, no tindrà cap mena de protecció...

Dona – I a què m'arrisco? Morir-me per segona vegada?

Home – A més, no recorda res... No té diners. Seria una presa fàcil, l'hi asseguro. Si algú la mata, ningú no n'haurà de respondre. Vostè ja és morta. Aquí tenim el seu certificat de defunció...

Dona – D'altra banda, com que ja no existeixo, puc fer el que em doni la gana. Atracar un banc o... matar algú, precisament. I si comencés per vostè...

Home – No cal que arribem a aquests extrems. Si és el que de debò vol, no li impediré que se'n vagi.

Dona – Faig broma, no pateixi.

Home – Ja ho veu, es pot estar mort i conservar el sentit de l'humor.

Dona – No he matat mai ningú, o això crec. No començaré pas ara que soc morta.

Home – Quedi's amb mi, l'hi demano, si us plau...

Dona – D'acord... No voldria donar-li més problemes.

Home – Gràcies. Em treu un pes de sobre, de debò...

Una pausa.

Dona – Però em fa l'efecte que hi havia alguna altra cosa que l'amoïnava, en pensar que se li escaparia una de les seves hostes... No em digui que ja m'ha agafat afecte...

Home – Si demà al matí falta un cos, em demanaran explicacions. I em costarà fer-los entendre que el cadàver ha tocat el dos caminant tot sol per anar a celebrar el Cap d'Any a Barcelona. M'acusaran d'ocultació d'un cadàver. O encara pitjor...

Dona – A qui se li podria acudir robar un cadàver?

Home – Ja ha passat. Sabia que van segrestar Charlie Chaplin uns mesos després de morir?

Dona – Per fer què?

Home – Per demanar un rescat a la seva vídua, senzillament.

Dona – Jo no soc famosa. Ningú no pagaria per recuperar-me viva. Imagini's pel meu cadàver...

Seu.

Home – Va, aprofiti una mica més la seva mort. No és una experiència que es tingui cada dia.

Una pausa.

Dona – I si la meva resurrecció no fes feliç tothom?

Home – Segur que hi ha molta gent que se l'estima, oi? A part del seu marit...

Dona – No ho sé... No recordo res... Potser era una pesada. O fins i tot un monstre. Si em van voler assassinar, potser m'ho mereixia.

Home – Sí... Ves a saber...

Dona – O potser deixo una bona herència. O una casa venuda a canvi d'una renda vitalícia que farà feliç algú.

Home – O simplement els seus familiars ja han fet el dol... i ja tenen altres plans.

Dona – Gràcies per animar-me. M'ajuda molt...

Home – En qualsevol cas, ens haurem de decidir. L'autòpsia està prevista per demà al matí...

Dona – Sí, no puc estar morta eternament.

Home – No m'hauria pensat mai que sentiria aquesta frase aquí dins.

Dona – Ah, i a més té raó, és la nit de Cap d'Any. Tothom està de festa. La meva resurrecció pot esperar fins a l'any que ve.

Silenci.

Home – I si tot plegat només fos un malentès i vostè no hagués mort mai?

Dona – Això no explicaria per què és buit el calaix número 99, oi?

Home – Potser hi ha hagut un error, al capdavall. Algú es deu haver endut el cos per a l'enterrament i s'ha descuidat d'omplir els papers. Aquí, sap?, només tenim clients de pas. S'hi estan dues o tres nits mentre esperen traslladar-se definitivament a la seva darrera llar.

Dona – S'oblida que em dic Cristina, com aquella dona que ha mort.

Home – Al cap i a la fi, podria ser casualitat.

Dona – Admeti que seria tota una coincidència.

Home – De fet, res no demostra que realment es digui Cristina. Tret d'aquell record vague d'un pastís d'aniversari... És ben poca cosa...

Dona – I la foto?

Home – Una foto d'un cadàver... Costa de dir si realment s'hi assembla. No sap quanta gent ve aquí a identificar el cadàver de la parella i ni tan sols el reconeix...

Dona – Admetem-ho. No soc la Cristina Soler, casada amb en Richard Wagner. Però aleshores, qui soc? I d'on vinc?

Home – Potser s'ha escapat d'un hospital psiquiàtric.

Dona – Es pensa que estic boja?

Home – En tot cas, té amnèsia.

Dona – Sí, potser...

Silenci.

Home – O potser soc jo el boig.

Dona – Vostè?

Home – I en el meu deliri m'he inventat tota aquesta història. Sap què passa? Treballar en una morgue t'acaba afectant una mica el cap.

Dona – Sí, però jo soc aquí.

Home – En aquest cas, estem bojos tots dos.

Dona – Ves a saber.

Home – Ens hem escapat d'un manicomi i hem anat a parar a la morgue.

Dona – I com hauríem arribat fins aquí?

Home – De fet, només cal agafar l'ascensor. Som en un hospital. Psiquiatria és a l'última planta i Medicina Legal, al soterrani.

Dona – I estem segurs, almenys, que som en una morgue?

Home – Hi ha un rètol, si més no.

Dona – I si tot això només fos fruit de la nostra imaginació malalta...?

Home – Ara sí que m'he perdut del tot.

Dona – Aquesta Cristina que ha mort, deia que era psicoterapeuta, oi?

Home – És el que em sembla haver llegit a la fitxa.

Dona – Aleshores potser soc la seva psicoterapeuta.

Home – Una psicoterapeuta boja?

Dona – Aquesta gent, en general, ja té algun cargol fluix. Per triar un ofici així...

Home – Un boig que té per terapeuta una boja, i que a més és morta. Té raó, ara ja ho veig tot molt més clar.

Dona – Sí... No sé si estàvem bojos, però segur que ens hi estem tornant.

Sona el telèfon. L'agafa.

Home – Ah, mama... Sí, sí, tot va bé. No, tot continua igual de tranquil... En tot cas, de moment no hi ha hagut cap entrada nova. Més aviat seria al revés... Sortides? Tampoc, no. Bé, encara no... Et sembla que tinc una veu estranya? No, no, t'ho asseguro, aquí no hi ha res d'estrany a destacar. Ah, sí, aquella noia amb qui has parlat abans... Sí, és la Cristina... Doncs sí, li dic pel nom, com vols que li digui? No, mama... Només és una companya de feina. Sí, és molt simpàtica, és clar, però... Bé, ja et trucaré, d'acord? Això, passeu-vos-ho bé.

Penja.

Dona – No li ha dit res?

Home – Què li podia dir? Que passo la nit de Cap d'Any tot sol amb una dona preciosa... però que tinc motius per pensar que potser és una zombi.

Dona – Una dona preciosa...?

Home – No gosaria ni presentar a la meva mare una noia que he conegut en un bar, imagini's una que he trobat en un calaix de la morgue... En tot cas, li ha fet molt bona impressió. Però no es faci il·lusions. Estaria disposada a tot per tenir nets. Fins i tot a casar-me amb una zombi.

Dona – O sigui que és un solter empedreït.

Home – Segons la meva mare, fins i tot corro el risc de quedar-me per vestir sants...

Dona – Per què no s'ha casat?

Home – No ho sé. Deu ser que no he trobat la persona adequada. Fins avui...

Dona – Fins avui?

Un moment de desconcert. És evident que se senten atrets l'un per l'altre.

Home – Tot això no és gens assenyat...

Dona – No, i què en diria la seva mare...

Home – Li proposaria d'anar plegats a celebrar el Cap d'Any amb la meva família, però estic de guàrdia.

Una pausa.

Dona – I els efectes personals d'aquesta dona, els té aquí?

Home – Els seus efectes personals...?

Dona – Quan arriben aquí els seus clients, suposo que encara van vestits i és vostè qui els despulla.

Home – Sí, és clar...

Dona – És vostè qui em va despullar?

Home – Jo... No me'n recordo... Em sembla que me'n recordaria...

Dona – Però deu tenir les meves coses en algun lloc, oi? Bé, les coses d'aquella dona.

Home – Sí.

Dona – Veure els meus efectes personals potser m'ajudaria a recuperar la memòria... En tot cas, em podria tornar a vestir.

Home – És clar...

Dona – Doncs?

Home – A veure què hi puc fer...

Surt. Un cop sola, ella torna a agafar el mirall i s'hi mira.

Dona – Tampoc no faig tan mala cara... per ser algú que es va morir ahir.

S'arregla els cabells. Ell torna amb unes quantes peces de roba i una bossa de mà.

Home – Aquí té les coses de la Cristina Soler.

Dona – Gràcies. *(Una mica incòmoda.)* Em permet que em posi la roba?

Home – Només faltaria...

Amb un moviment hàbil, es treu el llençol que la cobreix i l'estén davant seu.

Dona – Pot aguantar el llençol i tancar els ulls?

Home – Però si tanco els ulls, el llençol ja no serveix de res...

Dona – És veritat, però si entrés algú...

Home – Té raó.

Dona – I no sé per què, tinc la sensació que ens miren... Vostè no?

Home – Sí... Un altre efecte de la nostra imaginació malalta, suposo.

Agafa el llençol i el manté estès. Ella es vesteix amb la roba que ell ha portat.

Dona – Ja pot obrir els ulls.

Obre els ulls i deixa el llençol. Ella encara és més seductora vestida que embolicada en un llençol, i ell sembla enlluernat.

Home – Ah, sí, és... Així ja no sembla tant un fantasma.

Dona – En tot cas, aquesta roba em queda com un guant. Deu ser meva...

Home – Sí...

Ella fa uns quants passos.

Dona – També hi havia una bossa.

Li allarga la bossa.

Home – Aquí la té...

Obre la bossa i mira què hi ha a dins. En treu un mòbil.

Dona – Fins i tot hi ha un mòbil... Aquí no deuen parar de sonar.

Home – Normalment intentem posar-los en mode avió.

El mòbil comença a sonar.

Dona – Aquest, pel que es veu, no... *(Instintivament, respon a la trucada.)* Cristina Soler, digui...

Home – Li aconsello que pengi.

Talla la comunicació i deixa el mòbil damunt la taula.

Dona – Té raó, em sembla que de moment és millor així.

Home – Deu ser algú que li vol desitjar bon any.

Dona – Encara no deu haver vist l'esquela.

Home – Al capdavall, va morir ahir mateix.

Torna a remenar la bossa i en treu una barra de pintallavis. Se'n posa una mica als llavis.

Dona – Em queda bé aquest color?

Home – Molt bé... Li dona un aire més...

Dona – Viu?

Home – Més femení.

Dona – Una dona, quan es mor, continua sent femenina...?

Home – Això surt en una cançó de fa molts anys. La coneix?

Dona – Pel que es veu, sí. Però sobretot em fa l'efecte que ja he sentit aquesta rèplica en algun lloc.

Home – Quina rèplica?

Dona – El que acaba de dir: «Això surt en una cançó de fa molts anys».

Home – Ah, sí...?

Dona – Ara me'n recordo! És en una altra obra del mateix autor.

Home – Una altra obra?

Dona – Es veu que és un autor que tendeix a repetir-se.

Home – Però quan parla de rèpliques, vol dir... que tots dos estaríem interpretant una obra de teatre?

Dona – També és una hipòtesi força plausible, no?

Home – En tot cas, això explicaria moltes coses.

Dona – És veritat que al teatre és molt més habitual que els morts tornin a la vida.

Una pausa.

Home – És curiós, no l'hauria imaginada aficionada a les cançons de fa tants anys.

Dona – Per què? Faig cara de gallina vella?

Home – I ara! Vull dir... Que és una mica massa jove, només això.

Dona – Quants anys diria que tinc?

Home – He vist la seva data de naixement al certificat de defunció. Però hauria dit que en tenia deu menys.

Dona – Que n'és, de galant!

Home – En tot cas, està radiant... per ser una morta.

Sembla una mica trasbalsada.

Dona – Vostè tampoc no està gens malament... per ser un enterramorts.

Home – I, posats a fer broma amb això dels morts, diria que està per cruspir-se-la.

Dona – Però això ens podria dur per camins perillosos, oi?

Un moment d'incertesa. Se senten cada cop més atrets l'un per l'altre. Se senten sorolls de festa: petards, clàxons, crits...

Home – Ja hi som, gairebé és mitjanit.

Dona – Doncs bon any!

Home – Bon any a vostè també.

Dona – Què ens podem desitjar?

Home – No ho sé...

Dona – Sempre ens podem fer un petó, no?

Home – Va...

Es disposen a fer-se dos petons a les galtes, però acaben fent-se un petó apassionat als llavis. Se separen, incòmodes.

Dona – Em sap molt greu, perdoni.

Home – No, perdoni'm vostè. No sé què m'ha agafat.

Dona – Eros i Tànatos... L'amor, la mort... Ja se sap, els extrems s'atrauen...

Home – Sembla que n'entén molt, d'això. Deu ser psicoanalista de debò.

Dona – Si soc la seva psicoanalista, no és estrany que estigui enamorat de mi.

Home – De debò?

Dona – Els pacients sempre s'enamoren del seu psicoanalista. Se'n diu transferència.

Una pausa.

Home – Em pregunto com s'acabarà tot això.

Dona – Bé... si és una comèdia. Però si és una tragèdia...

Home – Vostè tornarà d'on ha vingut i jo em quedaré aquí tot sol. Tot això s'esvairà amb els vapors de la nit de Cap d'Any, com si només hagués estat un somni.

Dona – Sí, potser només és una fallada momentània del sistema amb el canvi d'any.

Home – I desapareixerà de cop, després d'aquesta abraçada. Tal com deia abans, quan soni la dotzena campanada.

Se senten les dotze campanades de mitjanit. Tots dos es queden com petrificats.

Dona – Ja ha passat mitjanit i encara soc aquí.

Home – I encara és viva.

Dona – Tinc por.

Home – Jo també.

Dona – Ara sí que tinc por de morir-me. Perquè tinc por de perdre'l.

Home – Si això és un somni, no voldria despertar-me mai.

Dona – I si tot això és una bogeria, prefereixo continuar boja.

Home – Tot això no té ni cap ni peus. No em puc enamorar de vostè. Encara que no sigui morta, està casada. I això encara és pitjor.

Dona – Però el meu marit ja és vidu. Això ens facilita molt les coses.

Home – Ho creu?

Dona – Doncs què fem?

Home – La meva mare m'ha preparat una carmanyola per al sopar de Cap d'Any.

Dona – No tinc gaire gana.

Home – Jo tampoc... Però sempre podem prendre una copa de cava.

Treu l'ampolla, la destapa i omple dues copes. Li n'allarga una.

Dona – Gràcies.

Home – Per la vida...

Dona – Per l'amor...

Brinden i beuen. El mòbil de la Cristina Soler torna a sonar. S'intercanvien una mirada de desconcert. El mòbil deixa de sonar.

Home – No podrem fer veure eternament que aquí no ha passat res...

Dona – Ara que l'he trobat, no el vull perdre...

Home – Si algun dia hem d'oficialitzar la nostra unió, primer caldrà oficialitzar la seva resurrecció.

El mòbil torna a sonar. Ella mira la pantalla.

Dona – És ell!

Home – Richard Wagner...

Dona – Com reaccionarà quan sàpiga que ja no és vidu...?

Home – I que, tot just ressuscitada, ja li posa les banyes amb un empleat de la morgue.

Dona – De fet, per què em truca, si es pensa que soc morta?

Home – Per sentir la seva veu a la bústia de veu...?

Dona – No me l'imagino tan sentimental.

Home – S'ho imagina o se'n recorda?

Dona – Sí, la memòria em va tornant de mica en mica. De moment només són records dispersos. Com les peces d'un trencaclosques que intento encaixar.

Home – I si hagués estat ell qui li ha trucat la primera vegada...? Potser per error. Ha sentit la seva veu i ara sap que no és morta...

Una pausa. Sembla completament absorta en els seus pensaments.

Dona – Ara me'n recordo... *(Petrificada.)* Va ser ell qui em va enverinar...

Home – Però... per què?

Dona – Revisc els meus últims instants. Una discussió molt violenta. Acabo de descobrir que, sense que jo en sabés res, fa anys que el meu marit és al capdavant d'un grupuscle neonazi que prepara un cop d'estat a Espanya...

Home – Un cop d'estat... Caram... Això ja és més seriós. Richard Wagner... Ara que ho diu, el nom em sona vagament...

Dona – Vaig heretar la fortuna dels meus pares. Em sembla que es va casar amb mi sobretot per això. I amb els meus diners finança d'amagat aquesta colla de nazis de pa sucat amb oli. Li anuncio que em divorciaré i que no veurà ni un cèntim més...

Home – És clar, no en vol ni sentir a parlar. I l'ha assassinada per heretar la seva fortuna...

Dona – Sí... Va ser ell qui em va obligar a prendre aquells medicaments, amenaçant-me amb una arma, per fer passar l'assassinat per un suïcidi.

Home – O sigui que va armat i sap que vostè és aquí. Segurament ja ve de camí per acabar la feina que va començar.

Dona – I no s'arrisca a res! Oficialment ja soc morta!

Home – No pateixi, soc aquí.

Dona – Què farà? Si es presenta aquí amb l'arma a la mà... i potser acompanyat dels seus amics neonazis del Grup Wagner.

Home – Per començar, avisaré el mosso que fa guàrdia davant de l'hospital... No serà fàcil explicar-li tot això, però sempre ho puc intentar... *(Li fa un petó als llavis.)* No es mogui d'aquí, d'acord? Torno de seguida...

Surt. Ella es queda un moment tota sola, preocupada. Es tornen a sentir trons. La llum pampallugueja. Es veuen llamps. Ella escriu frenèticament una nota a l'ordinador. Es fa fosc. Ella també surt a les fosques. Música melodramàtica. Ell torna i comprova que la sala és a les fosques.

Home – Cristina? Han tornat a saltar els ploms...

Torna a sortir un moment entre bastidors per restablir el corrent. Torna la llum. Entra de nou i no la veu.

Home – Cristina?

Desconcertat, descobreix la nota a la pantalla i la llegeix.

Home *(llegint)* – L'espero allà dalt... *(Per a si mateix.)* Allà dalt?

Torna a sortir. Música de Wagner. Trons. Llamps. Torna, completament al·lucinat. S'esnifa una ratlla de coca i seu per intentar recuperar la calma. Sona el telèfon. L'agafa.

Home – Digui? Els Mossos? Ah, sí... Sí, sí, he estat jo qui ha avisat el seu company abans, però... potser m'he precipitat una mica... Em sap molt greu, he confós el número 99 amb el 66. L'etiqueta estava capgirada, m'entén? Si gira el 66 cap per avall, fa 99. I, com que aquesta nit el calaix número 66 havia d'estar buit, això vol dir que tinc tots els meus hostes aquí... I la resta... deu haver estat fruit de la meva imaginació. No, li asseguro que no he pres cap substància al·lucinògena. No, no cal que es molestin, l'hi asseguro. Això, gràcies. Sí, bon any a vostè també...

Penja, abatut.

Home – De debò que he de deixar la coca... Començo a tenir al·lucinacions...

S'acaba l'ampolla de cava.

Home – Ah... Aquest any em caso... *(Completament desorientat.)* Bé, m'he de relaxar una mica, perquè a aquest pas no arribaré a l'any que ve... Un fantasma... D'on m'he tret tot això...? Dec haver tingut un mal viatge... Faré una becaina, a veure si després em trobo millor...

Tanca els ulls i s'endormisca amb el cap damunt la taula.

Fosc.

En la foscor, gira el rètol «Institut de Medicina Legal i Ciències Forenses de Catalunya – Recepció» i torna a la posició en què dormia.

Llum.

Ara, al rètol, s'hi llegeix «Paradís – Sala d'espera».

Al cap d'un moment, la dona reapareix en un lateral de l'escenari, aquest cop amb una bata blanca.

Dona – Senyor? *(Com que ell no reacciona, fa un pas endavant i ho repeteix més fort.)* Senyor!

Surt de l'ensopiment i se la mira, sorprès.

Home – Sí?

Dona *(amb un somriure amable)* – Quin número té?

Mira la targeta que té a la mà i llegeix.

Home – 99... *(Ella sembla sorpresa. Ell gira la targeta.)* Ah, no, perdoni... 66.

Dona – Doncs ara li tocarà a vostè...

S'aixeca amb pas vacil·lant i surt amb ella.

Fosc.

Fi

L’autor

Nascut el 1955 a Auvers-sur-Oise, Jean-Pierre Martinez va pujar per primera vegada als escenaris com a bateria de diversos grups de rock, abans de convertir-se en semiòleg publicitari. Posteriorment, va treballar com a guionista de televisió i va tornar als escenaris com a dramaturg. Ha escrit un centenar de guions per a la petita pantalla i més de cent comèdies teatrals, algunes de les quals ja s’han convertit en clàssics (*Divendres 13* o *Strip Poker*). Actualment, és un dels autors contemporanis més representats a França i als països francòfons. D’altra banda, diverses de les seves obres, traduïdes al castellà i a l’anglès, es representen regularment als Estats Units i a l’Amèrica Llatina.

Per als aficionats i els professionals que busquen un text per portar a escena, Jean-Pierre Martinez ha optat per oferir les seves obres en descàrrega gratuïta des dels seus llocs web:

https://jeanpierremartinez.net/
https://comediatheque.net/

Tanmateix, el pagament dels drets de representació, que constitueixen una remuneració justa pel treball de l’autor, és una obligació legal. Tant si es tracta d’una companyia amateur com professional, cal sol·licitar autorització per representar l’obra i abonar els drets corresponents a la producció.

Jean-Pierre Martinez està representat per la Societat d’Autors i Compositors Dramàtics (SACD).

Per posar-vos en contacte amb Jean-Pierre Martinez i sol·licitar autorització per representar alguna de les seves obres, utilitzeu el formulari de contacte disponible als seus llocs web.

Després d’haver iniciat la seva trajectòria com a bateria, Jean-Pierre Martinez ha tornat recentment a la música, creant cançons originals inspirades en els seus poemes i les seves obres teatrals.

Amb Jean-Pierre Martinez Music, dona continuïtat a aquest univers en forma de cançons originals: relats breus, humorístics o melancòlics, en què la cançó es converteix de vegades en una petita escena teatral.

https://jeanpierremartinezmusic.com/

Totes les obres de Jean-Pierre Martinez es poden descarregar gratuïtament des dels seus llocs web:

https://jeanpierremartinez.net/

https://comediatheque.net/

Aquest text està protegit per les lleis relatives als drets de propietat intel·lectual. Qualsevol infracció dels drets d'autor és punible amb una multa de fins a 300.000 euros i una pena de fins a tres anys de presó.

Avinyó – novembre de 2026

ISBN 978-2-38602-541-9

© La Comédiathèque

Obra de descàrrega gratuïta.